

DESCANS

Li brillaven els ulls com ho feien cada vegada que la mirava. La Rosa, inconscient d'estar sota la mirada d'ell, continuava queixant-se amb el seu pare de la necessitat d'arreglar la cuina. Mentrestant, ell només podia pensar. Rumiava sobre la Rosa, sobre cada vegada en què s'havien trobat en un "accident" estretament calculat per la seva part i sobre que faria ell davant d'aquesta sensació que li oprimia el cor i li ennuvolava el cervell. De moment, es deia, només podia mirar-la.

Estava cansat, "Com pots no estar-ho si mai no descansas?". Aquell pensament no li pertanyia, era la frase preferida de tothom que l'envoltava i s'havien encarregat de gravar-la al seu cap. Amb tot i això, similar al que passa amb tot el que realment es grava a una pedra, sovint s'ignora i només apareix quan no et queda absolutament res més en què fixar-te. És per això que, encara que mai no acabava de provocar-li cap reacció, el fet que aquesta vegada hagués sortit d'ell el va fer pensar que aquesta vegada hauria de prestar-li més atenció.

La Rosa també estava cansada. Ho veia en el lila de sota dels seus ulls, cada vegada més tristos, ho veia també en el fet que sabia que havia passat setmanes sense dormir. Ell, des de fora, veia com el cap li donava voltes. Reconeixia aquella situació, ell havia estat en ella i volia aconsellar-li, fer que ella no repetís les errades que ell havia fet, però era incapaç. S'imaginava tenint una conversa sincera amb ella i se li dibuixava un somriure trist a la cara quan, finalment, entenia que no hi havia res que ell pogués fer per a comunicar-se.

"Ja no sé què fer". La veu de la Rosa es va trencar quan ho va dir en veu alta, sorprenent-la a ella mateixa. Feia dies que no parlava amb ningú que no fos de la seva família. Li pesava l'absència d'amics i les seves úniques interaccions socials havien estat un intercanvi de mirades amb un home a qui cada vegada es trobava més. Els seus ulls li donaven calfreds, la idea de parlar amb ell se li havia creuat pel cap, però hi havia alguna cosa en la seva forma d'actuar que no la deixava del tot tranquil·la. Semblava tímid i li semblava familiar, però no tenia clar d'on el coneixia i no ho podria saber si mai no s'apropava a ell. Potser havia de deixar de jutjar-lo i anar a visitar-lo. Va plantejar-ho durant una de les xerrades rutinàries amb el seu pare, que l'ajudava amb les reformes finals de la casa.

- Què dius, Rosa? Si vols parlar amb algú, fes-ho amb mi, no estiguis sola.- El seu to de veu era seriós, contrastava amb el somriure que tenia a la cara quan va acabar la frase. La Rosa el coneixia, sabia que per saber el que pensava li havia de llegir els ulls, i els seus estaven preocupats. Pel que s'imaginava, la seva expressió era un mirall de la d'ell. Va riure intentant alleugerir un ambient que ella no acabava d'entendre. "Creu que estic boja?".

Van continuar amb la reforma en silenci, incapaçs d'explicitar un sentiment inefable que havia esdevingut part de la identitat de la Rosa i el centre d'atenció del seu pare. Aquesta era la seva forma preferida de passar el temps junts, una dinàmica que només es pot donar quan existeix un llaç tan fort amb algú que transforma els silencis que normalment es senten incòmodes en moments de pau interior on ambdós gaudeixen de la companyia de l'altra. En aquell moment, es va sorprendre somrient i, com si fos el senyal que estava buscant, va decidir que ja no volia seguir fent absolutament res. Estava farta d'estar sola, farta d'estar trista i finalment trobaria una forma de sortir d'allà.

L'endemà, es va despertar amb la mateixa sensació del dia anterior, volia fer una passa, a ignorar el seu pare i, en contra de tot el que havia cregut fins ara, incomplir l'única promesa que havia fet mai. Va passar-se el matí parlant amb el seu pare.

- Moltes gràcies, papa, per tot.- Va dir, gairebé xiuxiuejant. Si pretenia amagar el seu estat d'ànim, no havia fet un bon treball.

- Rosa, necessites alguna cosa? La finestra de la cuina ja està arreglada, però si vols que passi per casa no tinc cap problema.- La veu del pare li arribava com si fos un soroll distant que no era capaç de processar.

- No, no, aniré a fer una volta, ja està, adieu, papa. - Va penjar el telèfon abans de poder escoltar la resposta.

Ell tornava a estar mirant-la. Veia la decisió a la seva mirada, sempre que apareixia tenia aquesta lluentor que, per un moment, sobrepassava la tristesa que d'una altra manera caracteritzaria els seus ulls. Ara només es veia serietat, por. "No." Va pensar ell, començant a entendre per què tornava a veure-la. "No, si us plau, m'ho vas prometre" havia estat molt de temps intentant que estiguessin junts, guiat per l'obsessió que havia anat construint amb els anys i, ara que havia acceptat que passaria molt de temps abans que pogués passar, anava directa cap a ell. La va

veure sortir de casa seva, tancar la porta i deixar la clau sota la catifa. Havia de parar-la. Es va apropar a ella i va intentar agafar-li el braç. Ho sabia, la seva mà va travessar el braç de la Rosa, provocant en ella un lleuger calfred com el que sents quan l'aire fred entra per la finestra, que, encara que va aconseguir que girés la cara, no va afectar la seva ruta. Per què no el veia? S'havien saludat en altres ocasions, sempre des de la llunyania, per què no funcionava ara? Per un moment, va plantejar-se que era el destí, que havia de deixar que anès amb ella i poder estar junts una altra vegada. No, no podia. Havia de continuar intentant-ho abans que la Rosa, la seva Rosa, fes una cosa de la qual se'n penediria. Va tornar a intentar agafar-li el braç. Aquesta vegada, quan es va girar, les seves mirades es van creuar. Les pupil·les de la Rosa es van contraure i ell es va veure reflectit en elles, com tantes vegades ho havia fet ella abans amb ell

- Marc? - La Rosa l'havia vist, l'havia reconegut. Escoltar el seu nom va provocar-li una esgarrifança, de seguida, un cop de realitat: haver-la parat, significava no poder tocar-la en molt de temps. Valia la pena.

La Rosa no estava sola. Aquest era el seu senyal. El Marc, el seu Marc estava amb ella. Tenia el seu pare. Per què no he pensat en ell abans? Es tenia a ella, la seva casa i la seva finestra. Ara, per fi, podien descansar.